

E-motion Disconnected

Alzbeta Jungrova

ESKICA

Alžběta Jungrová

Nalezení toho správného momentu, kdy stisknout spoušť, je pro fotografický obraz rozhodující. V případě reportážní fotografie je to její podstata. Takový snímek by měl přinášet svědectví bez autorova subjektivního zkreslení a nést především informační hodnotu. Fotoaparát v rukou fotografa, zcela jemu podřízen, pak plní roli zprostředkovatele. Přenašeče výseku reality k oku diváka.

Fotoaparát v rukou Alžběty Jungrové je zprostředkovatelem mystiky postav zastavených v čase. Zachycených v okamžiku momentu, kdy háv zrovna decentně zakrýval ňadro než spadl, v okamžiku momentu, než se cigaretový dým rozplynul a zcela pak odhalil tvář madony. Mnohé má zůstat skryto, aby vábilo svým tajemstvím. Aby vzrušovalo a pnulo. Aby budilo emoce. To Jungrová ví a v ten správný moment mačká spoušť, aby neprozradila příliš mnoho a zanechala na svých snímcích tu intenzivní tenzi. Výsostně estetické fotografie nedořečeného napětí, dokumentu inscenovaných příběhů, probouzí touhu po proniknutí do jednotlivých příběhů. Odvrácený pohled a smyslné rty odkrývají v divákovi voyera, který se alespoň v jasně vymezeném prostoru fotografie může podívat téměř za oponu. Jungrová ale pečlivě vybírá, kam divákovy oči pustí. Nikdy příliš daleko, aby nepopustila napětí. Často docela blízko, aby divák nespustil z fotografie oči na mnohem delší dobu, než je okamžik momentu.

Kontrast, světlo a stín – výrazové prostředky, které umocňují vyznění a ze všedního dne, který se kolem fotografky a jejích modelek odehrává, stvoří, spíše než vypreparuje, ten klíčový moment. Principem fotografie je vyjímání části obrazu z reálného prostoru do velikosti kinofilmového pole. Jungrová nejen vyjímá, Jungrová přidává. Napětí, atmosféru, emoce. Je režisérkou své subjektivně vymodelované reality, ve které sděluje a nikoli pouze zaznamenává.

V hledáčku Jungrové zaujímá podstatné místo žena. Reflexe ženy jak v obraze, v zrcadle, v odraze, tak metaforicky. Nazírání na samu sebe skrze podobné typy žen, zobrazování ženy ve stránkách emočních, erotických, duševně zrajících, vyzývavých i cudných a zamýšlených. Otevřenost, s jakou fotografka tyto polohy představuje, je velkorysá a přesto osobní a intimní, nikdy ne vulgární, málokdy drzá. Estetika kontrastní černobílé fotografie, často s výrazným zrnem, neostrotí, pak takové ženy představuje jako skutečné madony, ikony ženství.

Alžběta Jungrová

Finding the right moment to press the shutter button is crucial to the photographic image. In the case of reportage photography, it's everything. Such a picture should bear witness and inform without the author's subjective distortion. The camera, in the hands of the photographer, acts as a mediator bringing a slice of reality to the eye of the beholder.

In the hands of Alžběta Jungrová, the camera is a mediator of the mystique of characters stopped in time. Someone caught just at the moment when the robe discreetly covers the breast before falling, at the moment before the cigarette smoke dissipates and then reveals the face of the madonna. Much should remain hidden in order to beckon with its mystery, excitement and tension. This mystery evokes emotions. Jungrová knows this. She pulls the trigger at the right moment, so as not to reveal too much, which leaves the tension in her images. Highly aesthetic photographs of unspoken tension, a document of staged stories, awaken the desire to dig deeper into individual stories. The averted gaze and sensual lips reveal the viewer as a voyeur- at least in the clearly defined space of the photograph- almost getting a glimpse behind the curtain. Jungrová, however, carefully chooses where to let the viewer's eyes go- never too far to release the tension, but close enough that the viewer does not take their eyes off the photograph for much longer than a moment.

Contrast, light and shadow are a means of expression that enhance the tone and create, rather than dissect, moments from the everyday that take place around the photographer and her models. The principle of photography is to take a part of the image from real space and to focus on it in a film field. Jungrová not only excludes, Jungrová adds tension, atmosphere, emotion. She is the director of her subjectively modeled reality, in which she communicates and not just records.

Through Jungrová's lens, a woman occupies an important place. She is a reflection of the woman in the image, in the mirror, and metaphorically. The viewer can see oneself through similar types of women, portrayed in varying states: emotional, erotic, mentally maturing, challenging, chaste and thoughtful. The openness with which the photographer presents these positions is generous yet personal and intimate, never vulgar, rarely rude. The aesthetics of contrasting black and white photography, often with a pronounced grain and blur, presents such women as real madonnas, icons of femininity.

Všední kouzlo fotografií

Alžběty

Jungrové

Díváme-li se na fotografie, zvláště pak černobílé, jako ty od Alžběty Jungrové, zaujme nás na první pohled kombinace světla a stínu, která vytváří jejich zvláštní náladu. V soudobé vizuální kultuře je zažitý jistý společenský úzus, podle kterého jsou světlo a stín, třeba zastíněná a osvětlená strana dívčí tváře, ve vzájemném kontrastu. Přitom právě souhra světla a stínu – vycházející ze zvláštního, kosmického vztahu – je tím, co dodává každému snímku jedinečnou uměleckou hodnotu.

Pro dílo Alžběty Jungrové to platí dvojnásob.

Kouzlo jejich fotografií spočívá ve hře světla a stínů, jejichž interakce vytváří neotřelou obrazovou kompozici. Divák cítí, vnímá, a dokonce se může dotknout plasticity fotografií, kterou jim autorka dodává svými nekompromisními rozhodnutími. Například tím, jak hledá a nachází rovnováhu mezi zmíněnými kosmickými silami světla a tmy. Alžběta Jungrová vyvažuje přesné porce slunečního svitu a stínu a ty pak aplikuje na fotografovaný objekt nebo postavu, v čemž se podobá starým alchymistům, jen k přeměně využívá moderní prostředek – fotoaparát.

Kdykoli se podívá do hledáčku svého přístroje a zachytí ten pravý okamžik, vědomě odmítá úzus, že svět je polarizován. S každým svým snímkem dokazuje, že svět nemá jen rub a líc, a že jen lidé ve svém omezeném sebestředném vnímání jej rozdělují na vzájemné protiklady.

Sama autorka by upozornila, že neplatí ani ten nezákladnější předpoklad, tedy že každé světlo na snímku má svůj stín. Fotografie je totiž pořizována z určité perspektivy, ale stíny postav, na něž dopadá světlo, nejsou vždy viditelné z každého úhlu pohledu. Nejtmaší a nejsvětlejší body na fotografii otevírají okno do metafyzické reality, zatímco úchvatné ženské postavy vrhající stíny na tomtéž snímku obracejí náš pohled k fyzické skutečnosti.

Fotografie tak nikdy nezobrazuje to, co je na snímku vidět, v celé úplnosti. Ve vesmíru je to možná jinak a existuje tam pevný bod, odkud je možné sledovat všechny další polohy a rozměry nezkrácené. Tam by pak bylo možné pořídít absolutní fotografii, snímek všech snímků. My, smrtelníci, však vidíme jen tisíce dílčích obrázků rozprostřených ve viditelném světě okolo nás. Celý život se díváme na obrazy, malby, kresby, grafiky a fotografie, které nám zprostředkovávají dvourozměrný obraz mnoharozměrného světa.

Proto je na snímcích Alžběty Jungrové tolik žen půvabně zahalených v závojech. Nebo jinak, každá postava, již fotografuje, je pouze tušená, skrytá za tajemným závojem oddělujícím ženské tělo od objektivu fotoaparátu. Starověká východní učení tvrdí, že to, co vidíme, není skutečný svět, ale jen naše představa o něm. Stejně tak je každá fotografie jen mlžným závojem.

Skutečnost vidíme jen rozostřené skrze objektivy svých fotoaparátů.

A přeci každá fotografie vytváří kosmický, až erotický intimní vztah mezi fotografovaným a divákem, jak zdůrazňuje francouzský filozof Roland Barthes ve své knize Světlá komora. Poznámka k fotografii (La chambre claire. Note sur la photographie).

V éře toxického vztahu moderní digitální kultury a libidního kapitalismu, kdy se čím dál více propojují prostředky tradiční vizuální tvorby s digitálními technologiemi, zvolila Jungrová poetický odpor proti hrubé vulgaritě současné vizuální kultury.

Barthes píše: „Snímek je doslova emanací zobrazovaného objektu. Z reálného těla, které bylo tam, vyšly paprsky, jež se dotkly mne, který jsem zde; nezáleží na délce trvání tohoto přenosu; snímek zmizelé bytosti, jak říká Susan Sontag, se mne dotkne stejně jako opožděné paprsky nějaké hvězdy.“

V tom lze spatřovat přízračnou krásu fotografií v tomto katalogu. To je to všední kouzlo skryté v každém snímku Alžběty Jungrové.

Autor: David A. Klinsky

The Mundane Mystery of Alžběta Jungrová's Photographs

Whenever we are looking at photos, especially black and white photos, such as the ones taken by Alžběta Jungrová, what always strikes us as viewers at first instance is the spectral quality of the images caused by the coexistence of light and shadow. It is a type of social convention of our protean visual culture that light and shadow, the shady side of, let's say, a captivating female face, and the sunny side of the same profile would be opposites of each other. And yet, the coexistence of dark and light—that is based on an intimate and interdependent cosmic relationship—is actually what constitutes the unique aesthetic quality of every single photographic representation.

And this is cumulatively true in the case of Jungrová's art.

Looking at her photos, one is mesmerized by the play of light and shadows, as they interact with each other to create the uniqueness of the pictorial composition. The viewer can sense, scan, or even touch the haptic quality of the images rendered by the rigorous photographic decisions of the artist. For instance, in the way of finding the equilibrium of the aforementioned cosmic forces of glow and shade. By finding the distinct proportion for distributing sunlight and shadow, and then approximating this balance to the key model or figure of each photo, Alžběta Jungrová practices the ancient alchemist's knowledge of transformation applied to the modern technical apparatus of the camera.

Whenever she looks into the viewfinder of her machine and takes a snapshot at the rightest possible moment, she deliberately refuses the convention that the world is polarized. With each photo taken, she argues that the world is not bipolar, but the limits of our human-centric perception are what divides our world into opposite qualities.

As she would argue that even the minimum requirement that every light in an image has a shadow cannot be established, since an image has a perspective, but not all the shadows of each body standing in the light can be seen from every perspective. The darkest and lightest spots of the photo lead our eyes towards a metaphysical reality, and the ravishing female figures casting shadows in the same photo lead our perception towards our physical reality.

This also means that a photo never fully represents what it presents within the boundaries of the image. It may be that this is not the case in the universe, and there is a stable point from which all further aspects and dimensions can be seen without abridgment. But then it would be the absolute picture, the image of all images. We as mortal beings, on the other hand, can only see countless single pictures scattered throughout our visible universe. We spend a lifetime looking at images, paintings, graphics, and photography, all of which create a two-dimensional picture of a multi-dimensional world.

This is why we see so many female characters in Jungrová's photos wrapped charmingly in veils. Or alternatively, each models of her can only be seen through a tantalizing veil between the female bodies and the lenses of the camera objective. As ancient Oriental philosophies affirm, we don't experience the world as it is, because it is merely a projection of ours. Analogously to this, every single image is a veil of illusion.

We can only see reality through the obscured lenses of our cameras.

And yet, as the French philosopher Roland Barthes points out in his book *Camera Lucida: Reflections on Photography*, there's always a cosmic, even erotic intimacy that every photographic image establishes between its model and the viewer.

In the era of the toxic marriage of contemporary digital culture and libidinal capitalism, when the apparatuses of traditional visual arts and technological devices increasingly intertwined, Jungrová has chosen to poetically resist against the sheer vulgarity of our contemporary visual culture.

To quote Barthes: "The photograph is literally an emanation of the referent. From a real body, which was there, proceed radiations which ultimately touch me, who am here; the duration of the transmission is insignificant; the photograph of the missing being, as Sontag says, will touch me like the delayed rays of a star."

This is what constitutes the spectral characteristics of these images in this catalogue. That's the mundane mystery of each photo taken by Alžběta Jungrová.

Written by David A. Klinsky

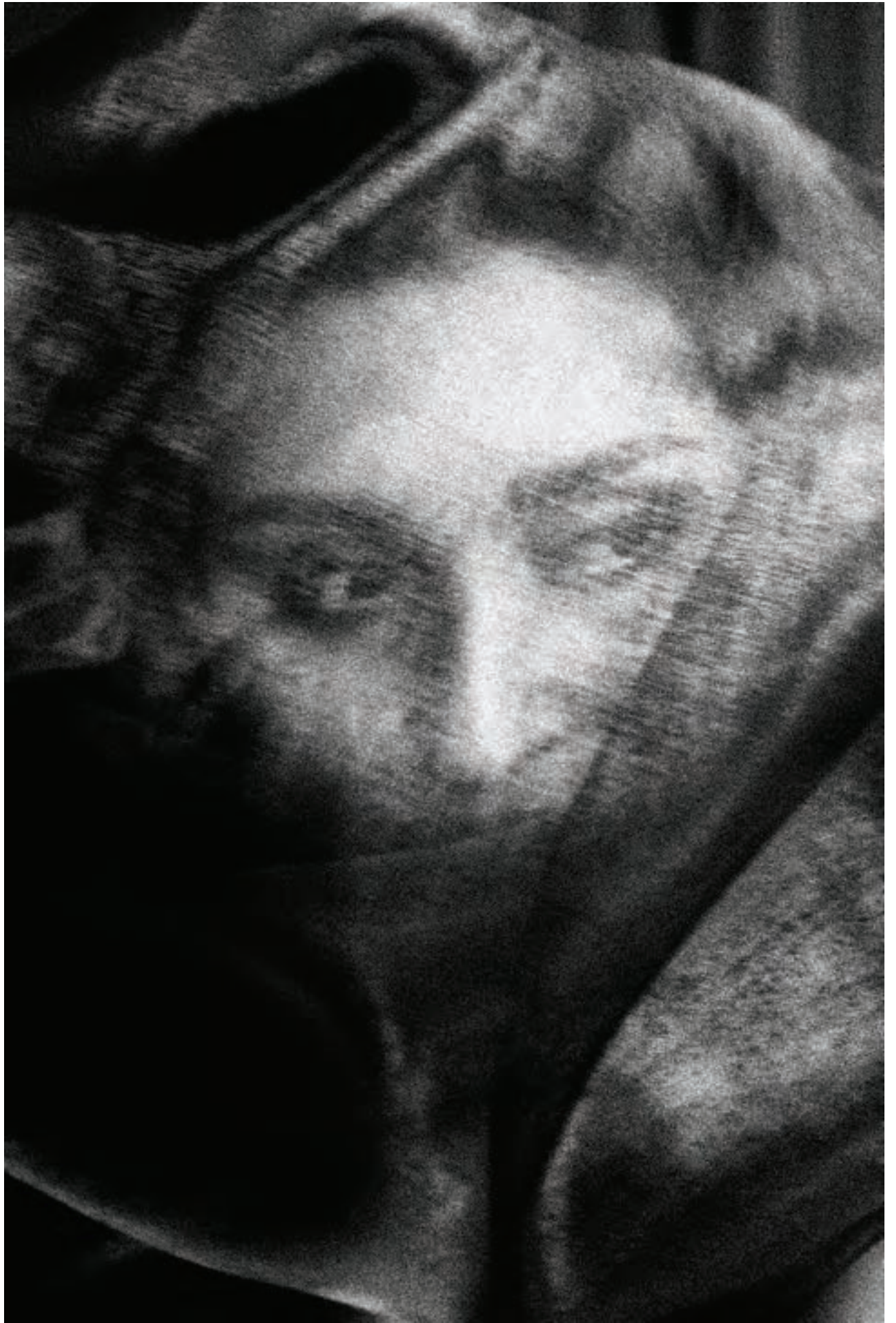

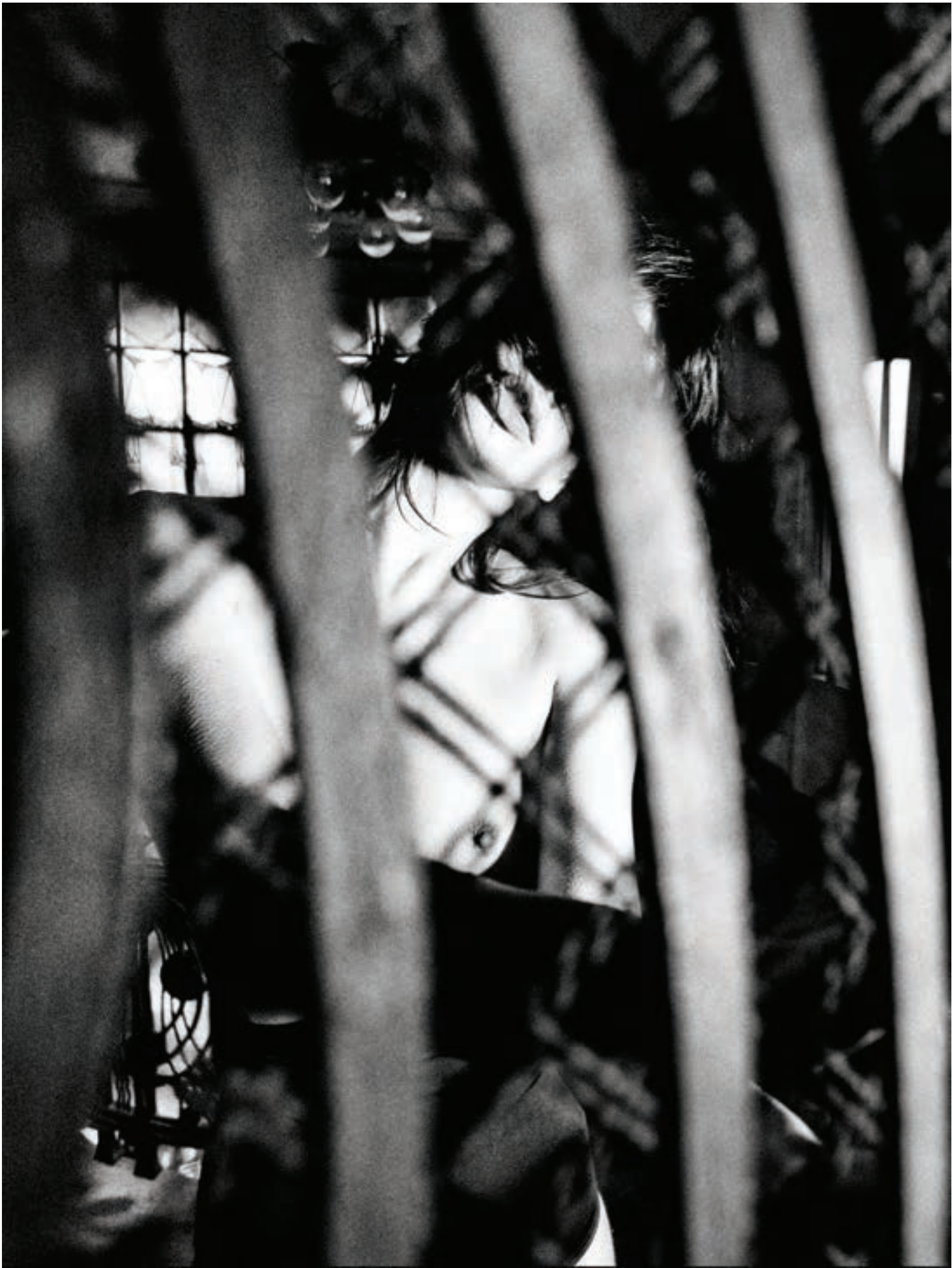

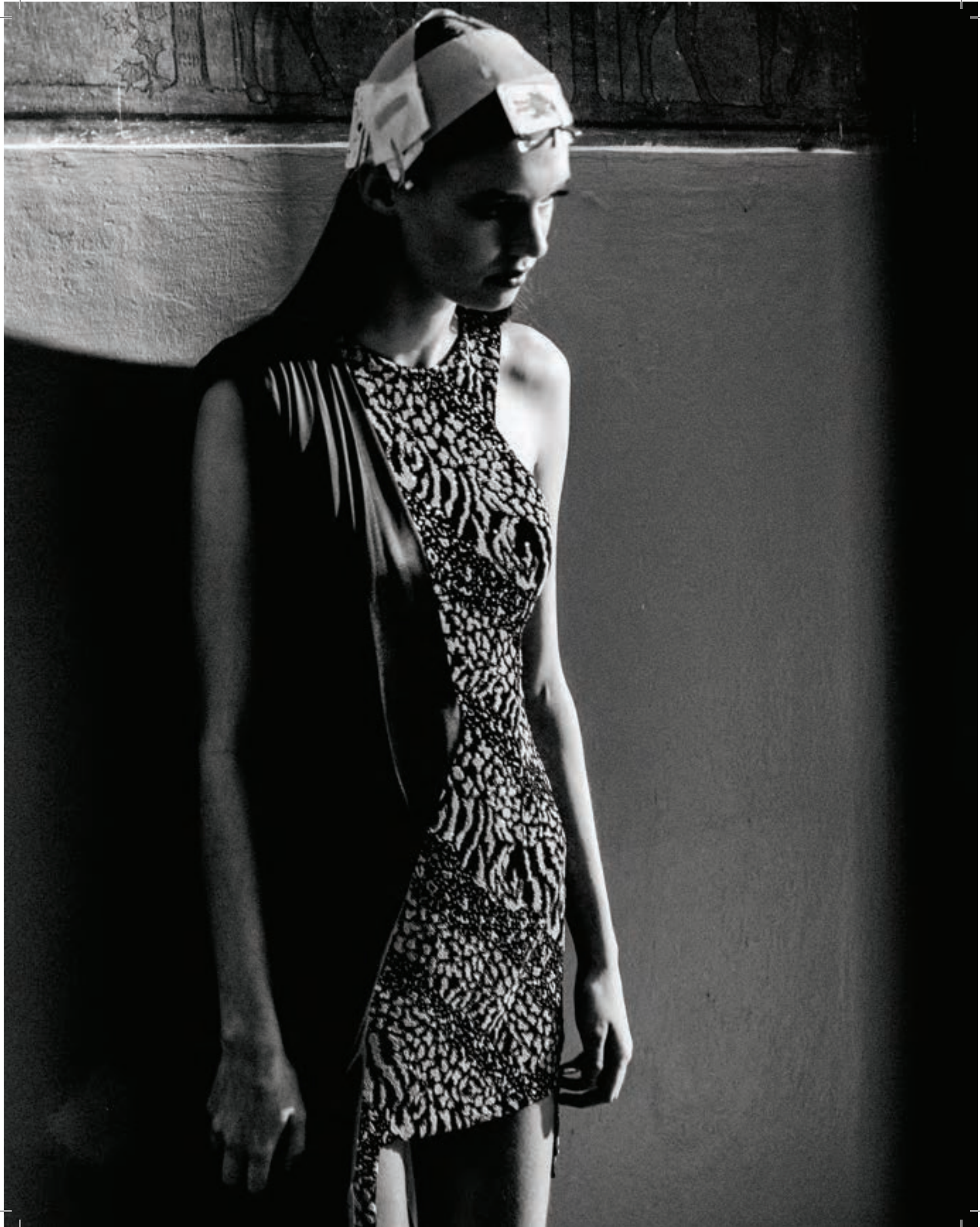

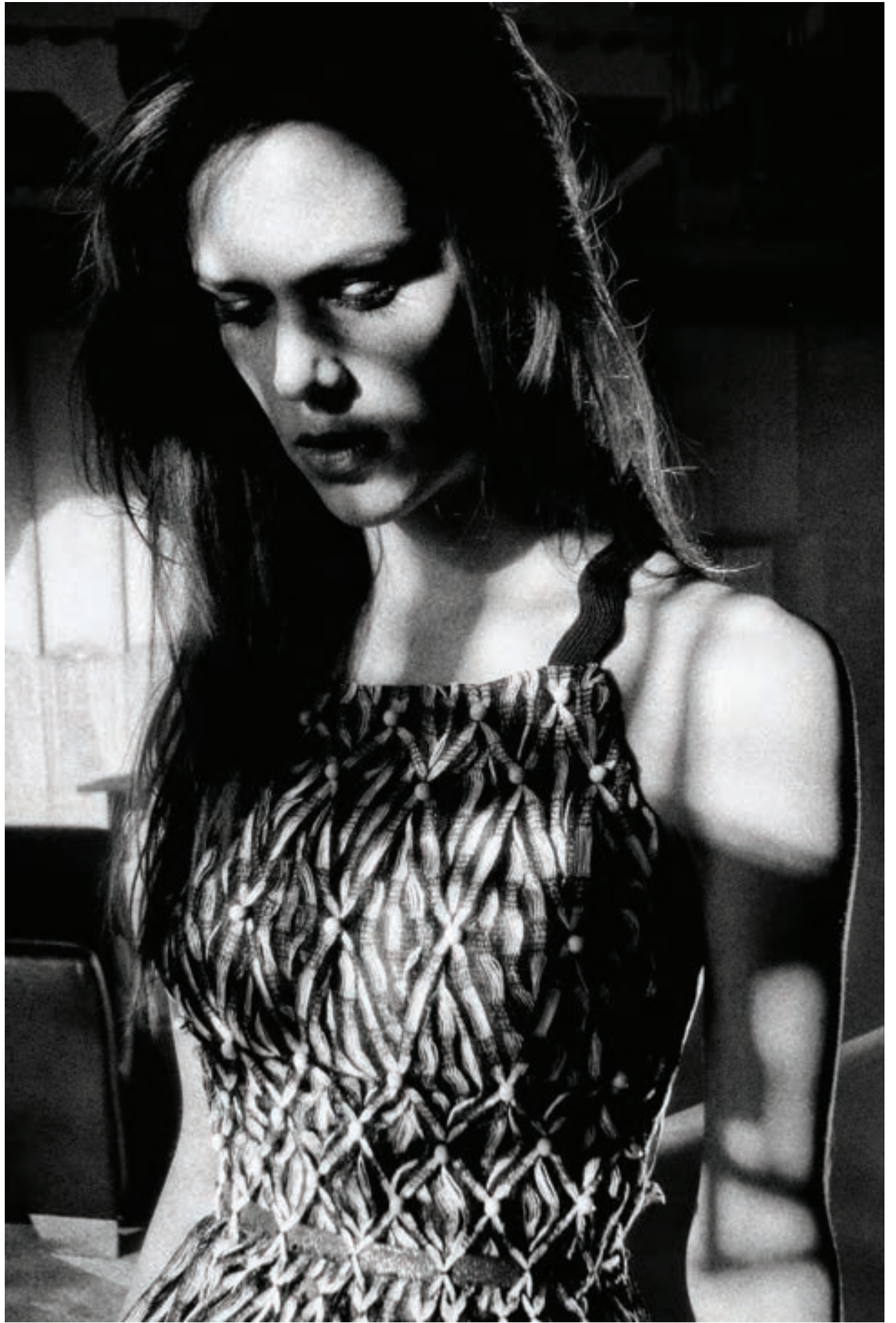

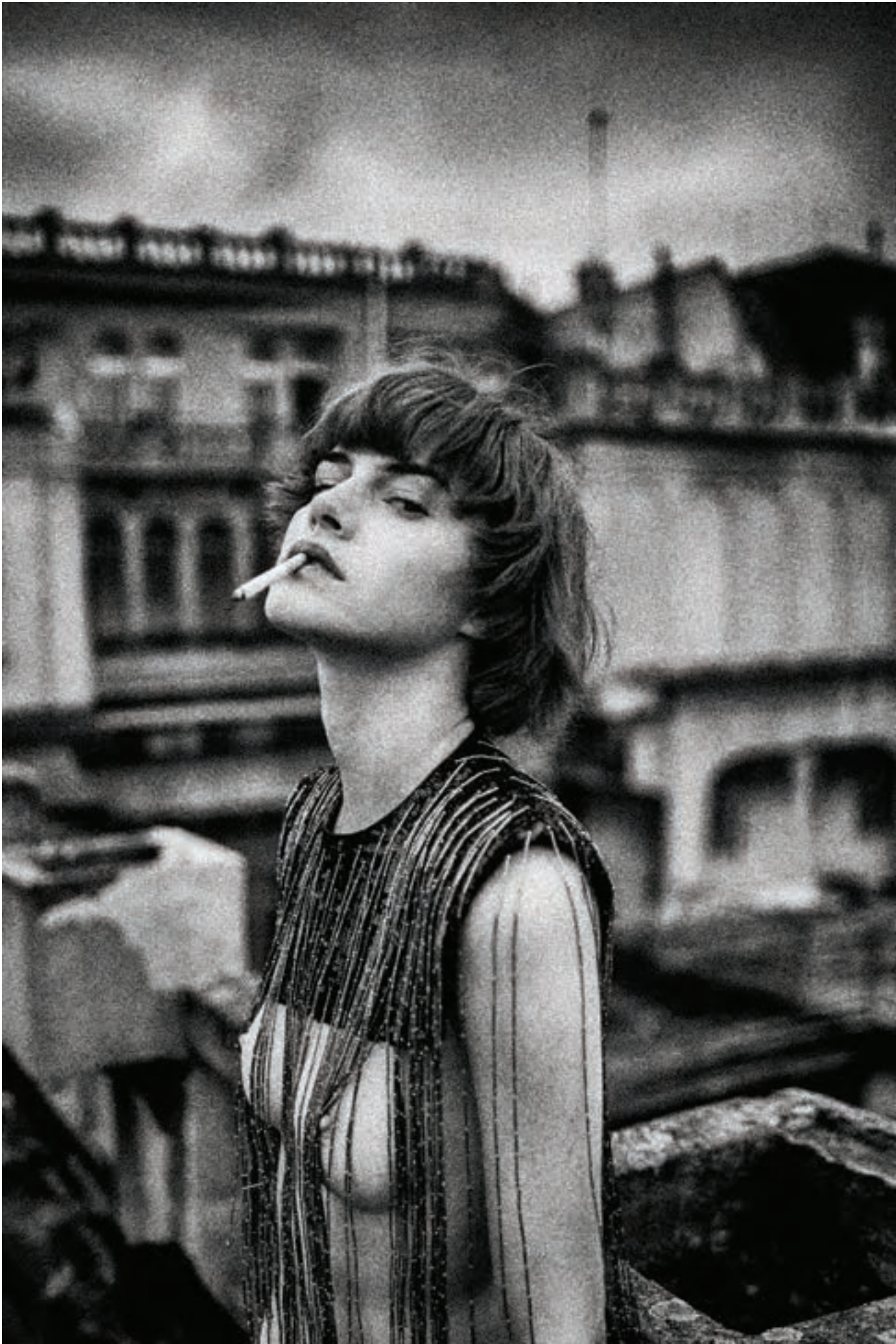

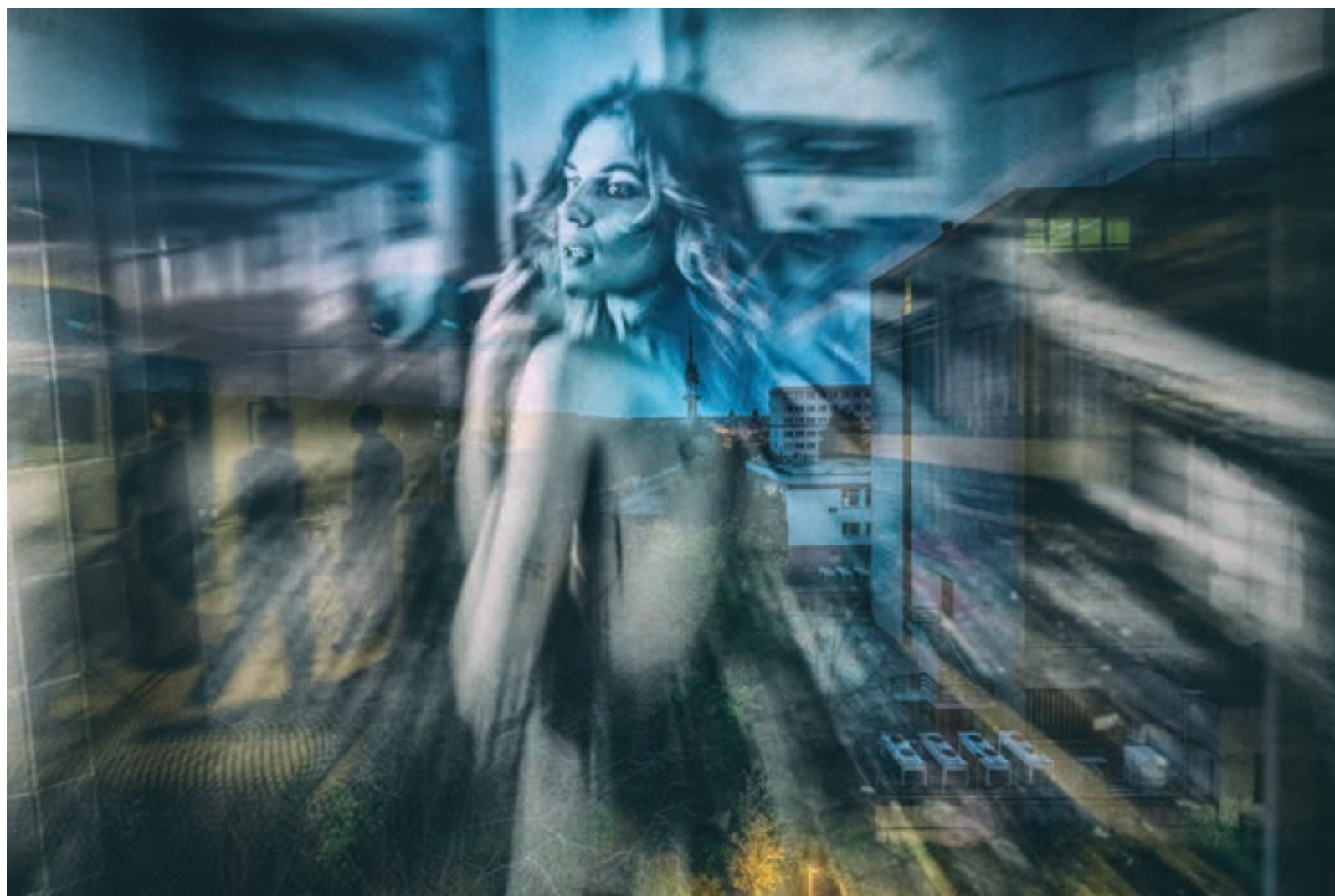

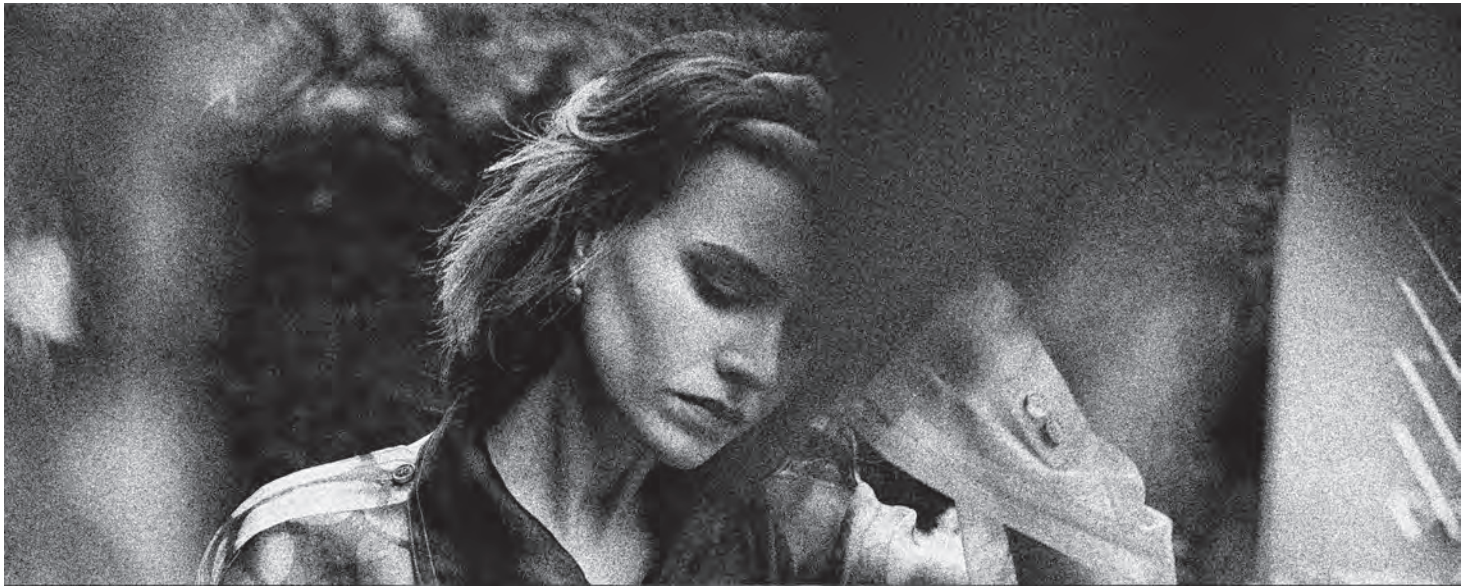

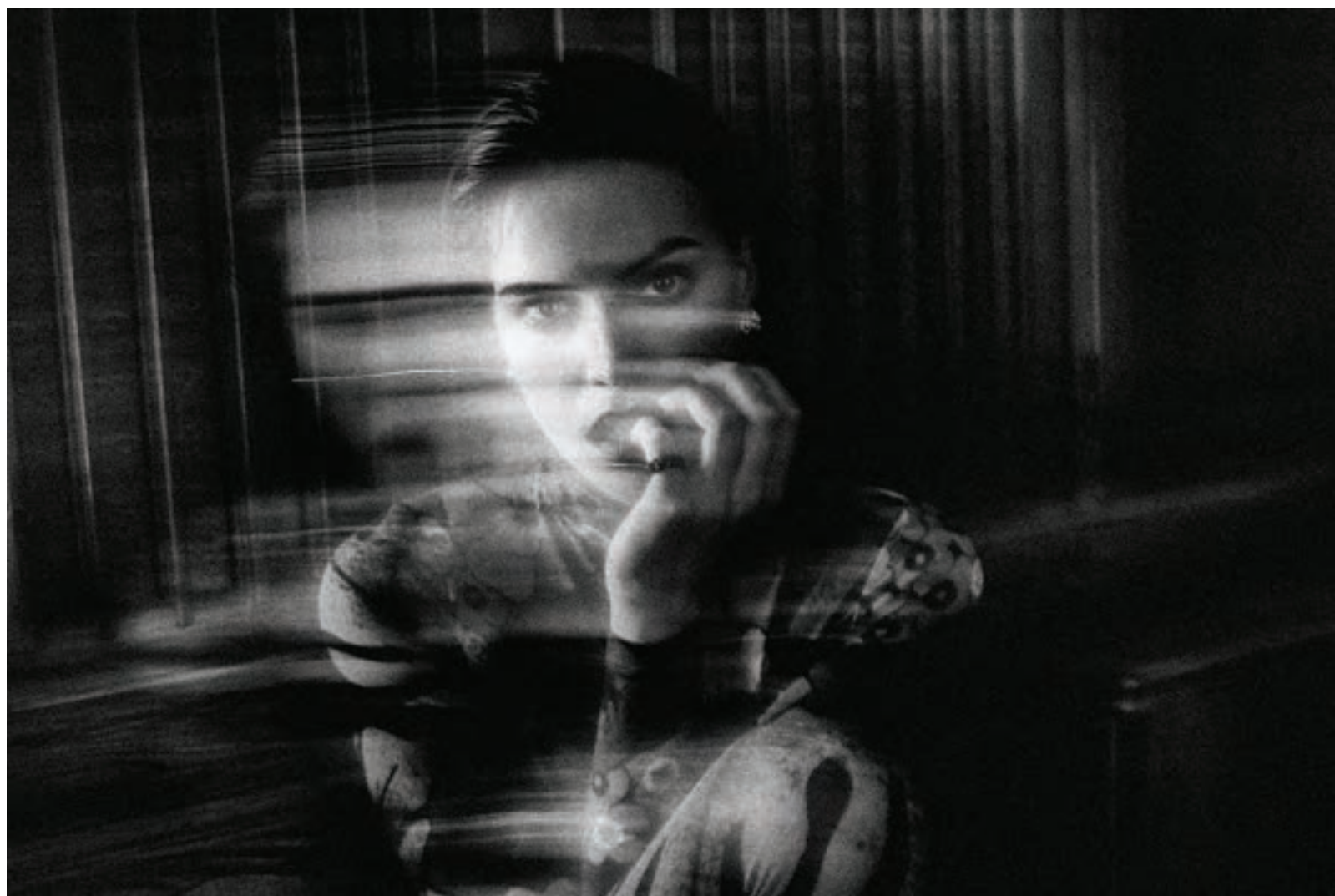

Rajhrad Monastery

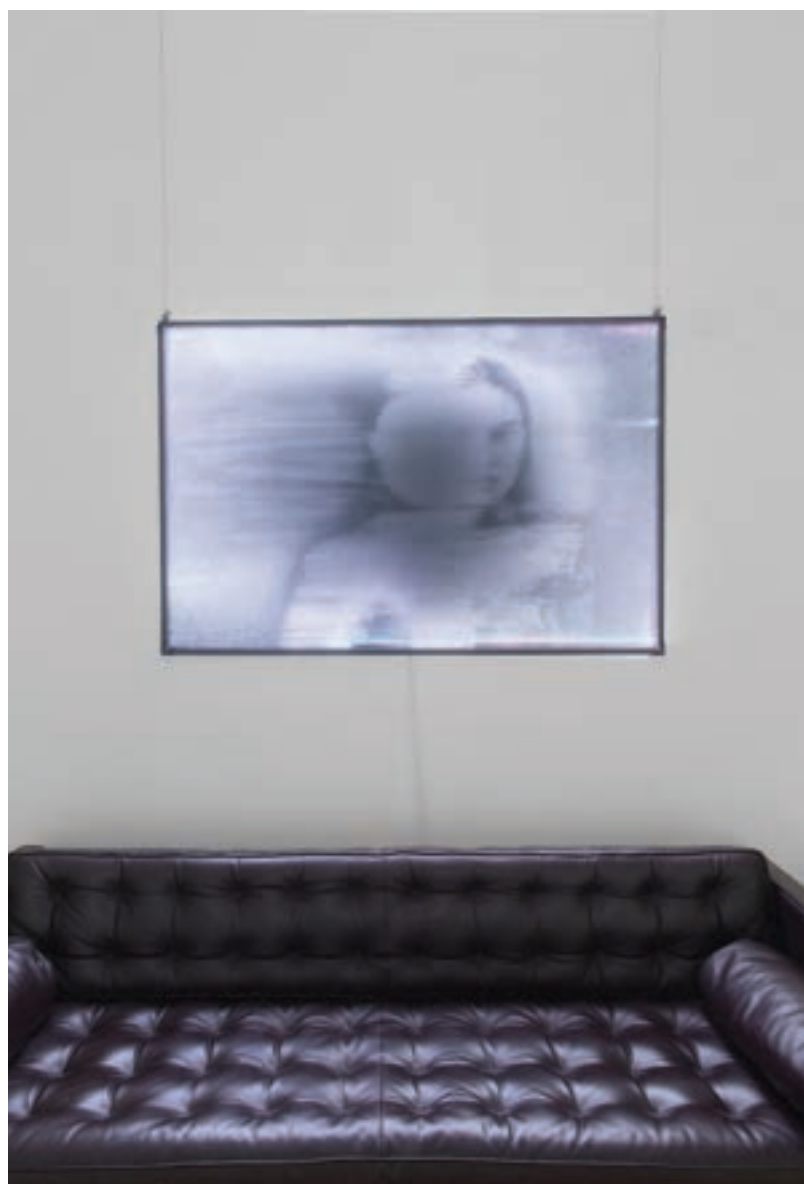

BADOKH

Alžběta Jungrová

E—motion

Disconnected

texty/texts—Bára Alex Kašparová, Zsolt Miklósvölgyi
koncepce/conception—Alžběta Jungrová, Petr Hájek
grafický design/graphic design—Eva Hanzalová
produkce/production—Jan Reindl
překlad/translation—Alžběta Soperová, Keri Engeland Weigová
korektura/proofreading—Eva Hájková
fotografie/photos—Alžběta Jungrová, Petr Kopal
tisk/print—Indigo Print

V roce 2022 vydala Nadace BADOKH a The Chemistry Gallery jako svazek č. 12 Edice BADOKH.

Publikace byla vydána u příležitosti výstavy Alžběta Jungrová: E—motion Disconnected, která se konala od 1. 8. 2022 do 28. 2. 2023 v prostorách advokátní kanceláře BADOKH. Published in 2022 by BADOKH Foundation and The Chemistry Gallery as volume no. 12 of Edition BADOKH. The catalog is published on the occasion of the exhibition Alžběta Jungrová: E—motion Disconnected, which took place from August 1, 2022 through February 28, 2023 at the premises of BADOKH law firm.

Realizace děl Alžběty Jungrové je možná díky podpoře:

www.nadacebadokh.com

www.thechemistry.art

